

Köszöntelek Benneteket a Missziók vasárnapján: *Jézus szándéka legyen Bennetek!*

Még ma is zúg a fejem. Készületül a *missziók* történetét olvasva, és újból az „előírt” *Zebedeus* sztorit fontolgatva azt kérdezem magamtól: **soha nem tanul semmit a világ a kis zsidó Gyerektől?**

Mások helyett nem tudunk bűnbánatot tartani, de bizony van megbocsátani valója az Istennek, ha ő a Szeretet maga! *Bánjuk meg* legalább a mi bűneinket... Szeressen minket nagyon az Isten, és ne haragudjon ránk Jézus, aki az Ő fiának mondhatta magát.

Imádkozzunk! Istenünk, kivételesen megköszönöm Neked, hogy a liturgiát szerkesztő testvér missziós vasárnapra a *hatalomról* szóló történetet írta elő. Add, hogy tanulni tudjunk mi is belőle. Add meg ezt, aki élsz és szeretsz...

Evangelium: Mk 10,35-45

Ekkor eléje járultak Zebedeus fiai, Jakab és János, és így szóltak: „Mester! Azt akarjuk, hogy amit kérünk, tedd meg nekünk.” Ő megkérdezte tőlük: „Mit akartok, hogy megtegyek nektek?” Azt felelték: „Tedd meg nekünk, hogy egyikünk a jobboldon, másikunk pedig a bal oldalon ülhessen a te dicsőségedben.” Jézus erre azt mondta nekik: „Nem tudjátok, mit kértek. Tudtok-e inni a pohárból, amelyből én iszom? Vagy meg tudtok-e keresztelkedni a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?” Ők azt felelték neki: „Meg tudunk.” Ekkor Jézus azt mondta nekik: „A pohárból, amelyből én iszom, inni fogtok ugyan, és a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, ti is meg fogtok keresztelkedni. De azt megadni, hogy a jobboldon vagy a baloldalon ki üljön, az nem az én dolgom. Az azoké lesz, akiknek készítették.” Amikor a tíz meghallotta ezt, haragudni kezdtek Jakabra és Jánosra. Jézus azonban magához hívta őket, és azt mondta nekik: „Tudjátok, hogy akiket a nemzetek fejedelmeknek tekintenek, azok uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmaskodnak felettük. Köztetek azonban ez nem így van, hanem aki nagy akar lenni, az legyen a ti szolgátok; aki pedig első akar lenni köztetek, az a szolgája lesz mindenkinek. Hiszen az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”

Találtam néhány *márki* betoldást a szövegben (elvégre ő is csak ember, akinek van saját mondanivalója, még ha néhol téves is): Pl. a főminiszterséget nem Jézus dönti el, mert azé lesz, „akinek készült”, és hogy Jézus „váltságul” adja majd oda az életét (az ördögnek?!).

De azért *Máté* is kitett magáért, amikor a missziós parancsban Jézussal azt mondatja: „*Én kaptam minden hatalmat mennyben és földön*” (Mt. 28,18). Csoda-e, ha az utókor is amolyan kevert megoldásokat talált és talál ki ma is: a „*szeretet hatalma*” helyett a „*hatalom szeretetét*”.

1) A Kisember

Tudjuk, hogy a názáreti Kisember azon kívül, hogy felismerte *Jahwé* helyett az *ABBÁ*-t, az a büntető Isten helyett a szerető Istent, és az egész gazdagságra, hatalomra és erőszakra beállított világot át akarta állítani az osztozás, a szolgálat és erőszakmentes világára, már a maga *Tizenkettőjével* is szembe találta magát. Nagyok, gazdagok, hatalmasok akartak lenni.

Különben is a napokban beszéltem egy idősebb testvéremmel, akinek nem tetszett ez a kis zsidó fiúra redukált *Megváltó*. Kifosztva érezné magát, ha nem hihetné, hogy Jézus a második isteni személy, aki a halálával és feltámadásával váltotta meg a világot, és a szentségek által üdvözít minket az ő egyházában.

A *hatalomról* is azt állította, hogy az pedig olyan, amilyen. Mi lenne, ha nem lenne törvényhozás, igazságszolgáltatás és büntetés? A világ ilyen, és ezen nincs mit csodálkozni.

Csak úgy magamban arra gondoltam, de jól jön, hogy volt egy *Pál* apostol, aki kitalálta a kis zsidó fiúról, hogy miután felnőtt és megölték, nem történt semmi baj. Ugyanis szerinte ez a Jézus éppen a halálával és feltámadásával váltotta meg a világot. Még csak az kell, hogy mi teljesítsük a *missziós parancsot*: hirdessük a megváltást és feltámadást a föld végső határáig. Pál testvér javára legyen mondva, ő teljesítette is a missziót, háromszor is végigjárta az akkor ismert világot.

Az is eszembe jutott, hogy milyen hálás lehet a világ *Nagy Konstantin* római császárnak, mert nem követte elődei példáját, és befejezte a 300 éves keresztényüldözést, és utódai *államvallássá* tették a kereszténységet. Templomokat, kolostorokat építettek és támogatták az egyházat. Konstantin például *Níceában* az egyetemes zsinati elnökséggel segítette a püspököknek kimondatni az eretnek Áriusszal szemben Jézus istenségét. Ugyancsak későbbi utódai a *hittérítés* komoly munkájából is ki vették részüket.

2) A hittérítés

A hittérítés közös feladattá vált. Papok és szerzetesek mentek *Evangéliummal* a kezükben, utánuk pedig hódítók *karddal*, fegyverrel a kezükben. Az evangelizálás helyett *térítés* következett, melynek borzalmairól mesél a missziók története.

Az egyik ilyen borzalom a *bennszülöttek* története. Amerika felfedezések 500. évfordulóján sokat emlegették ezt.

A kettős akció pápai áldással indult. A cél lényegében az arany és ezüst megszerzése, és minél több megkeresztelt pogány.

Úgy kezdődött, hogy a *pápa szerződést* kötött a spanyol és portugál királlyal úgy, hogy a térképen egy észak-déli vonalat húzott, ettől nyugatra *spanyol*, keletre *portugál* fennhatóságot jelölt ki, és egyben missziói kötelezettséget írt elő (1493-94). Így történt a világ kettéosztása és elindult „*királyi védnökséggel*” a hódító keresztény misszió, a gyarmatosítás és a népek irtása (Közép és Dél Amerika: *inkák*, Mexikó: *aztékok* stb.) Ez mintául szolgált századokon át meghatározva a missziók történetének alakulását.

Európa élen járt az erőszakos térítések terén, mert országainak keresztény hitre való térítésében. Az egyház papjai, szerzetesei pedig királyi segédlettel vettek részt ebben. Talán elég említenünk *István* királyunkat, aki tőzzel-vassal kényszerítette népét, hogy áttérjen az új hitre. A pogány Koppányt felnégyeltette, Vazul szeméit kiszúratta, a pogányságot üldözte és így lett a katolikus egyház apostoli királya: *Szent István* király.

3) Misszióink

Milyen a mi misszióink (küldetésünk) ? – kérdezhetjük ezek után.

A hatalomhoz, uralomhoz való viszonyunkat már számtalanszor tisztáztuk.

Mégis, most, az újból hallott evangéliumi rész kapcsán, legalább magunkban érdemes elgondolkodni a „szent uralomhoz” és *profán hatalomhoz* való viszonyunkon.

Finta Lajos testvérünk *Peruban* megpróbálta a jézusi missziós munkát az *indiánok* közt több évtizeden át.

Mi talán a közvetlen misszióban, az „én-te” kapcsolatban teljesíthetnénk küldetésünket. Mindig a Te az a másik ország, mely reánk vár.

--- *Így valósulhat meg az Isten Országá!* Ennyi az egész...

[*Kovács László* elmélkedése
elhangzott 2021. október 17-én a *Bokorportán*]